

BÜYÜK UMUTLAR KURAR KÜÇÜK ADAMLAR...

"Dün gece servi boylu sevgilim ve ben,

Bir kıyıda gül rengi şarap içerken;

Sedefli bir kabuk açıldı karşımızda,

Sabah müjdecisi çıkıverdi içinden"

Ö. Hayyam

İster yaşama, ister aşka, ister ölüme merdiven dayayınız, aynı heyecanı duyarsınız.

Ölümü bilir de , ölümden değil **ölmekten korkarız** . Ya tutunma, **tutunamama** ; o duyguyla karşılaşınca yutkunmayı yeğler, aklımızın gri bölgesine atarız.

Eksiklik de öyledir. **Eksik** kaldığımızda, **bir türlü paylaşamayız** ; içimize damıtır, bir köşede kabuk bağlamış yara haline getiririz. Utanırız **söyleyemeyiz** , söyleyemeyince, kusmayınca o da aklımızın bir köşesinde Vezüv yanardağı gibi **patlamaya hazır bekler** . En ufak hatıra, imge ateşler, mum gibi dibimize yanarız.

Karşımızdakinin kirini-pasını görürüz.. **kendi kırımızı pasımızı örtmek için**. Kaçımız kaç kere yüzleşti kendisiyle!.. Kendi gözümüzdeki merteği elin gözündeki çöple örtmeye çalışırız. Hep mükemmeliyetçi oluruz. Onu da karşıdan isteriz çoğu zaman. Aklımızdaki süslediğimiz düşleri, hep birilerinden bekleriz. **Büyük umutlar** kurar **küçük adamlar** . Küçük adamlar, ya umutsuzdur ya da **kırık** ... Kendini sorgulamayı göze alamadığı için **başkalarını sorgulamakla geçirir ömrünü** .

Kendimizden kaçtığımız için başkalarını karalamak ehvendir bizim için.

Hiç kimse özgeçmişini satın alacak kadar zengin olamaz...

Tanıdık mahallede **süklüm püklümüz** . Zira orada bilirler, **bağırsağımızın kaç santim olduğunu** . Başka mahallede daha bir kostak oluruz. Bilmeyiz ki, insanın geçmişi gölge gibi arkasındadır. Bilmeyiz (biliriz de..) her ağacın kökü kirli ve bulaşıktır. Her insanın geçmişinde de kir ve bulaşıklık vardır. Onunla **barışabilmişse ne mutlu** , barışamamışsa öfkeli, saldırgan oluverir.

Ben **geceyi** seviyorum. **Gündüz** kargaşa ve kaostur. Ama gece serin sular gibidir. Kendimle yüzleşir, kendi yüzümü parçalarım. Gizlidir, saklıdır; mezar gibi. Her akşam ölür, her sabah dirilirim.

Ölmekten korkuyorum. Ölüme alıştırmaya çalışıyorum kendimi. Belki ölüm daha iyidir. Acılarım diner, bu kargaşadan yoruludum. Belki sakın bir limana götürür beni Tanrı. Ağrılarım arttı. Erken yaşlanma ağrılarım var. Hani çocukken erken büyüme ağrıları olur ya... Ebeveynler romatizma diye doktor doktor dolaşırlar ya. Benimki tersi, yaşlanma, ölüm ağrıları biliyorum, korkuyorum ve de korkuyu yenmeye çalışıyorum.

Kış da korkutuyor beni, ben 'Mayıs' ta ölmek istiyorum. Toprak doğurunca, ona karışmak istiyorum. Börtü böceklerle arkadaş olmak istiyorum.

Erik ağacında çiçek açmak ya da bir bademin erken açmış, ömürsüz çiçeği olmak isterim. **Çocukların sevincine karışmak** isterim.

Köhnemiş adamların, kirli-köhne anılarını dinlemek **istemiyorum**.

Umudu yoldaş edindim. Umut benden uzak, ama yoldaşımdır benim. Umutla oynamak istiyorum. Tutunmaya çalışıyorum, ya dizim tutmuyor, ya elim kayıyor tutunamıyorum.

Ölmek istiyorum, ölümle yüzleşmek. Derin sularda bir başına **kulaç atmak** . Kumsalı olmayan, kumsalında **beni bekleyen kimsenin olmadığını** bilmek, kimsesiz tek başıma **serin sulara dalmak** ve **kaybolmak...**

Son bir kez , elimi sallayıp; **hoşça kalın çocuklar**, hoşça kalın **demek istiyorum**.

Bugün **birkaç dalım** daha **koptu** . (Daha dün, Şırnak'ta **15 çocuğumu** kaybettim.) Ben biraz daha yaklaştım o